

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De bonitate Dei, & facilitate parcendi. Cap. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

ciperent ignitum eloquiū meū! Ego filius
 Altissimi sto ad ostium tuū, & pulso, cu-
 piens introire & implere bonis ineffabili-
 bus domum tuam: & tamen durum tibi
 videtur recipere hospitio Deum, Redem-
 ptorē, & amicum tuū. Certē si tu pulsares
 semel portam domus meæ, ad primum i-
 ctum, festinarem aperire tibi, sicut aperui
 David seruo meo suspiranti ad correpti-
 onem Nathan prophetæ mei. Placeat er-
 go tibi, fili dulcissime, consilium meum:
 & opportuna pœnitentia conuertere ad
 me Pacificum Regem tuum: & quasi ma-
 ter amantissima diligam, & amplectar te,
 nutriamque infantiam tuam dulcissimo
 lacte meo.

*De bonitate Dei, & facilitate parcen-
 di.*

CAP. III.

Quo fugis, fili charissime, qui grauites
 offendisti me? Nunquid solitudo
 sterilis factus sum tibi, quia dicis in corde
 tuo: Recessi, non reuertar vltra ad te? Nū-
 quid obliuiscetur Virgo fasciæ pectoralis
 suæ, aut sponsa ornamenti nuptialis sui?
 Quomodo ergo anima tua quam ego
 despondi mihi pretio sanguinis mei, de-
 reliquit me, & oblita est mei diebus inu-
 mēris?

in cruce

meris? Ego sum ipsa bonitas, quę sua dulcedine pascit omnes creaturas, qua nihil amabilius cogitari potest: & tamen incredibili dementia quęris bonum extra me. Considera, fili, bonitatem meam, qua petre molliuntur, & emollire: neque falsis prophetis credas, qui præter me, gaudia falsa diuinant. Certè si ego sum ipsa summa bonitas, necesse est, quicquid extra me quęris, bonum tibi non esse, quamuis omnia regna mundi, & omnia desiderabilia oculorum carnalium, solus possideres. Vulgò dicitur: Bonum est quod omnia appetunt: & tamen graui errore seduct^o traheris voluptate bonorū apparentium, verū autem æternū, & incōmutabile bonum nimis stultè relinquis. Vtinam saperes, & intelligeres, & nouissima prouideres! Ne sequaris deos alienos fili: certissimè .n. auertēt à vera sapiētia cor tuū, expectabis lucem & nō videbis, neq; ortū surgentis auroræ. Adhæreat casta lex mea visceribus tuis, & percipe sibilum secretæ eruditionis meæ, & catholicæ fidei, qua illuminavi te. Ecce tu credis, sincera fide, me esse infinitam bonitatem, pulchritudinē, scientiā, qua sola cor hominis satiari potest: quò ergo properas dum offendis me, nisi ad infinitam malitiam, turpi-

turpitudinem, & stultitiam, qua foedabitur anima tua? Nonne sanias consilium est, adhærere mihi, & illuminari, atque satiari ab vberibus consolationis meæ, quàm inter vagos & profugos inimicos meos, neque de siliquis porcorum saturari? Conuertere, fili prodige, in requiem tuam, & ego reuertentem de regione longinqua amplectar te: dicamque seruis meis statim ac videro te: Citò proferte stolam primam, date anulum in manu eius, & calceamenta in pedibus eius. Cōmouebuntur quippe viscera mea, super dulcissimo Filio meo, quem genui: lætabor super conuersione tua, quasi qui inuenit spolia multa. Delector enim miserèdo: & præ magnitudine bonitatis meæ, ad miseriam, & gemitum pauperum, liquefcit anima mea. Recordare fili, mansuetissimi cordis mei, ex quo discere poteris, quā magna sit multitudo bonitatis, & dulcedinis meæ: lege sacras Scripturas meas, & miraberis facilitatē miserendi, & parcendi peccatoribus, & consolādi afflictos; ex quo intelliges me bonū Dominū esse, & timebis recedere à me, sicut mors timeri solet. Ego nunquam leuaui lanceā meam super virum, qui vellet seruire clementissimo Patri meo, quamuis grauissimè

mè peccasset. Semel suspirauit Dauid ser-
uus meus, dicens: Peccaui; & statim tran-
stuli ab eo peccatum eius. Paucis gemiti-
bus accusauit se Publicanus, qui me mul-
tum offenderat: & citò descendit iustifi-
catus, & lætus in domum suam. Decem
millia talenta debebat mihi seruus nequã
qui procedens rogauit me: & dimisi eum
liberum, omneque debitum donauit ei.
Mulier comprehensa in adulterio stetit
timens, & instanter accusata in conspe-
ctu meo: & suauissimè respondens à dā-
natione eripui eam. Magdalena peccatri-
ci ostendi lætam faciem, & celeriter pe-
perci ei, ita vt Phariseus, qui me inuita-
uerat, miraretur. Latro qui iuxta me cru-
cifixus fuit, verbo vno molliuit viscera
mea: factusque est statim particeps regni
mei. Quare ergo bonitas mea tot testi-
monijs probata non placet filijs Adæ, sed
quærunt solatia peregrina? Euge, fili, cō-
sortia peccatorum, & per veram pœnitē-
tiam, require faciem meam.

*De sapientia Dei, à qua homo peccando
recedit.*

CAP. IV.

Quam stultè recessisti à me, Fili, cum
Adam patre tuo, qui per arborem
prohi-